

OPERA-NOVELLEN

CARMEN

Op het groote plein in Sevilla, waar de wacht de aflossing verbeidt, staat sergeant Moralès in gesprek met Micaela, een meisje uit een der naburige dorpen. Zij vraagt hem naar sergeant José, die echter niet aanwezig is. De soldaten vertellen haar, dat hij spoedig zal komen en dat zij hier op hem kan wachten, doch 't meisje onttrekt zich aan hun attenties en verlaat het plein.

Spoedig daarna verschijnt de nieuwe wacht onder commando van sergeant José, vergezeld van de joelende straatjeugd en de meisjes van de naburige sigarenfabriek, onder wie Carmen is. De jonge mannen en de soldaten trachten om strijd haar aandacht te trekken, doch Carmen wijst hen achteloos terug. Zij heeft slechts oogen voor José, die haar echter niet ziet. Maar wanneer zij hem een bloem toewerpt, ziet hij haar aan en komt dadelijk onder de bekoring van haar glimlach en haar schitterende oogen; de bloem bergt hij zorgvuldig in zijn gordel. Betooverd staart hij haar na, terwijl zij met de andere meisjes naar de fabriek gaat. Hij wordt in zijn verliefde mijmeringen gestoord door de komst van Micaela; zij brengt hem een brief van zijn moeder, wat geld en 'n kus, dien zij hem in haar onschuldige liefde ook geeft.

Plotseling komen eenige meisjes de fabriek uitstormen en vragen naar Zuniga, den officier van de wacht, wien zij in de grootste opwindning vertellen dat Carmen

twist heeft gehad met een ander meisje en haar met een mes heeft gewond. Luitenant Zuniga laat Carmen naar de wacht brengen, neemt haar in verhoor en beveelt José dan om haar naar de gevangenis te voeren. Maar deze komt weer onder den invloed van zijn gevangene. Waarom zou hij haar opsluiten en ongelukkig maken? vraagt zij; zij houdt toch van hem, en hij ook niet van haar? José offert zijn plicht voor de smekende oogen van zijn schoone gevangene: terwijl zij de trap naar de cel afdalen, geeft Carmen hem een duw, hij valt en Carmen vlucht; in haar plaats wordt José nu gevangen gezet.

Twee maanden later, op den dag dat hij zal worden vrijgelaten, wacht zij hem bij de taveerne van Lillas Pastia. Zij blijft alleen achter, wanneer de andere gasten met luitenant Zuniga en den beroemden, zeer met zichzelf ingenomen stierenvechter Escamillo de taveerne verlaten.

En José komt. Carmen ontvangt hem met vreugde, lacht en zingt, drinkt met hem uit één glas, en danst voor hem. Ondertusschen zijn Dancairo en Remendado, de leiders van een smokkelaarsbende, in de taveerne gekomen; zij willen, dat Carmen en de andere meisjes, Mercedes en Frasquita, de aandacht der douanebeambten van de smokkelaars zullen leiden, doch Carmen weigert hiertoe mede te werken.

Het wederzien van José en Carmen is even kort als gelukkig. Terwijl zij voor hem danst, hoort José het trompetsignaal, dat hem naar zijn plicht in de kazerne roept. Carmen smeekt hem te blijven, doet een beroep op hun liefde, maar verandert van tactiek, wanneer José standvastig blijft en naar de kazerne wil gaan: met spottende woorden verzoekt zij hem nu zelf, weg te gaan. Op dat oogenblik komt Zuniga weer in de taveerne; een spottend lachje en een scherp woord van Carmen, en José trekt zijn wapen tegen zijn meerdere. De officier

wordt door de smokkelaars, die Carmen te hulp roept, ontwapend.

José, die zich door zijn aanval op luitenant Zuniga in den militairen dienst onmogelijk heeft gemaakt, sluit zich met Carmen bij de smokkelaars aan; een andere uitkomst was hem niet gebleven.

Eenzaam staat José in een boschje, halverwege het dal, waarheen de smokkelaarsbende is afgedaald; hij bewaakt den omtrek om de smokkelaars voor een aanval in den rug te behoeden. In de maanden dat hij deel uitmaakt van de bende, is zijn afkeer voor het lichtschuw bedrijf toegenomen. Hij kan echter niet terug, hoewel niets hem aan dit leven bindt. Want Carmen bemint hem niet meer; zij heeft haar liefde gegeven aan Escamillo, den beroemden Torero.

Een gerucht van sluipende voetstappen wekt hem uit zijn gepeins; hij loert scherp rond en ontdekt tot zijn verwondering Escamillo, die gekomen is om Carmen te zoeken.

Zij is hier achtergebleven, zonder dat José het weet. Terwijl José zijn mededinger bespiedt, ziet hij tot zijn verbazing Micaela naderen, Micaela, die hem overal gezocht heeft om hem te smeken dit leven vaarwel te zeggen, niet langer Carmen te volgen en naar zijn moeder terug te keeren. Maar José luistert thans niet naar haar; hij springt uit zijn schuilplaats te voorschijn en valt Escamillo aan. Carmen, haar geliefde in gevaar ziende, tracht de strijdenden te scheiden, hetgeen haar gelukt. Maar José ziet niet af van zijn wraak; terwijl Carmen hem spottend vraagt waarom hij haar nog langer volgt en Micaela hem opnieuw smeekt naar zijn moeder terug te keeren, roept hij Carmen, die met Escamillo den berg afdaalt, dreigend na dat zij hem zal wederzien. Dan volgt hij Micaela.

Het einde kwam in de arena van Sevilla. Carmen komt glorieus met den gevierden Escamillo, die dezen dag weder zijn roem als stierenvechter zal bevestigen, naar de kampplaats. Zij weet niet, dat José naar Sevilla is gekomen; hij heeft zijn komst voor haar geheim weten te houden, doch niet voor Mercedes en Frasquita. Zij waarschuwen haar en herinneren haar aan hetgeen zigeunerinnen haar eens hebben voorspeld: eerst zou de dood voor haar komen, dan voor José. Doch de waarschuwing maakt haar niet voorzigtiger, en wanneer zij plotseling José ontmoet, werpt zij hem zijn ring in het gezicht in antwoord op zijn vurige liefdesverklaringen en zijn smeekbeden om zijn liefde niet te versmaden. Haar houding drijft hem tot het uiterste, een dolkstoot — en even later vinden hem de gerechtsdienaars, wanhopig jammerend bij het lijk van zijn geliefde.

OPERA CARMEN. Bij de taveerne van Lillas Pastia.